

Tato bakalářská práce se zaměřuje na téma posledního soudu v umění. Oporou a zároveň výchozím textem tématu je Ježíšova apokalyptická řeč z Matoušova evangelia (Mt 25, 31-46). Práce se snaží přiblížit jedno z eschatologických témat z pohledu bible, církevní nauky a umění a poukázat přitom na jejich vzájemný vztah a propojenost na cestě hledání pravdy víry. Toto hledání však vždy probíhá v čase, takže každá ze jmenovaných veličin je sledována v dynamice svého vnitřního vývoje v rámci zvoleného časového vymezení. Pokouší se nejdříve ukázat, jak se vyvíjela původní Ježíšova eschatologie v průběhu staletí, ve kterých byla církev postavena do různých společenských rolí. Od počátku křesťanského teologického myšlení však je vždy ve hře formulování pravdy také umělecká výpověď, sloužící nejdříve k jinému „popsání“ teologického uchopení neuchopitelného daru víry a později se emancipující do zcela samostatné cesty hledání pravdy. Příkladem tohoto přerodu pak jsou tři zvolená díla autorů z pomezí středověku a renesance Giotto di Bondone, Hieronymus Bosch a Michelangelo Buonarroti.